

Arrest

nr. 151 711 van 3 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 april 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat T. MOSKOFIDIS en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 19 september 2014, onder een bijlage 19ter, een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in de neerdalende lijn. Het bestuur weigerde op 18 maart 2015, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft niet aangetoond in het land van herkomst of origine reeds ten laste te zijn van de referentiepersoon. Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.09.2014 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40 bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 19 of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voorzover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de ander houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.'

Artikel 40ter van de wet bepaalt het volgende: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. Betrokkene heeft reeds herhaaldelijk aanvragen gedaan in functie van zijn Belgische grootmoeder. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit werd nooit afdoende bewezen. Uit het dossier blijkt trouwens dat betrokkene, voorafgaand aan zijn komst naar België, in Spanje heeft verbleven als familielid van een burger van de Unie, nl. van NMG. Het attest van onvermogen dd. 20.05.2014 (dat reeds in het kader van de voorgaande aanvraag werd voorgelegd), de rekeninguittreksels van nov 2013 tot dec 2014 waaruit moet blijken dat de referentiepersoon geld overmaakte aan betrokkene, het arbeidscontract van betrokkene, alsook het bewijs van de talrijke cursussen die hij reeds volgde, het attest van het ocmw, het bewijs van ziekteverzekering waaruit blijkt dat betrokkene verzekerd is als 'titularis', enz ... geen van deze voorgelegde documenten doet afbreuk aan voorgaande vaststelling. Wel integendeel, Uit de voorgelegde documenten blijkt nergens dat betrokkene reeds van voor zijn komst naar België geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon. Sinds zijn verblijf in België is hij dit evenmin, gezien hij tewerkgesteld wordt, een ziekteverzekering heeft in eigen hoofde en de bedragen die hij van zijn grootmoeder klaarblijkelijk ontvangt niet van die aard zijn dat hij er 'afhankelijk' van is. Voor het gros van zijn inkomen in België staat hij duidelijk zelf in. Zelfs indien dit niet zo zou zijn, kan geen verblijfsrecht worden ontleend aan een situatie van onvermogen die betrokkene voor zichzelf heeft gecreëerd door zijn komst naar België. Niets sluit immers uit dat hij in zijn land van herkomst of origine (dus zowel Marokko als Spanje), toen hij daar nog woonachtig was, zelf in zijn bestaansmiddelen voorzag en misschien zelfs eigendommen verworven heeft. Het attest van onvermogen van 20.05.2014 uit Marokko sluit enkel uit dat betrokkene eigenaar is van onroerende goederen op datum van 20.05.2014. Of de referentiepersoon daadwerkelijk in staat is betrokkene ten laste te nemen, blijkt trouwens evenmin uit het dossier, de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden immers nog nooit voorgelegd.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich helemaal niet is komen vestigen bij de referentiepersoon, waardoor er eigenlijk helemaal geen toepassing kan gemaakt worden van art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene komt immers de referentiepersoon niet 'vervoegen of begeleiden', toch niet voor zover uit het administratief dossier blijkt. De ware reden van migratie stemt duidelijk niet overeen met de aanvraag die betrokkene reeds herhaaldelijk tot onze dienst heeft gericht. Tenzij kan tegemoet gekomen worden aan bovenstaande opmerkingen, kan betrokkene GEEN nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in functie van deze referentiepersoon meer indienen. Het is reeds herhaaldelijk gebleken dat betrokkene NIET aan de voorwaarden voldoet.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending van artikel 40 en 42 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 29 juli 1991. Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beëindiging van het verblijfsrecht besloten met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist met klem dat hij niet zou aangetoond hebben om ten laste te zijn van zijn Belgische grootmoeder. Deze

laatste ontvangt maandelijks een pensioen, waarvan ze een deel doorstort naar verzoeker. Om zijn inkomen te vergroten heeft verzoeker een arbeidscontract kunnen bemachtigen na de aanvraag gezinshereniging. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel stelt dat verzoeker niet afdoende bewezen heeft om ten laste te worden beschouwd van zijn Belgische grootmoeder. Dat de dienst Vreemdelingenzaken nadrukkelijk verwijst naar zijn tewerkstelling in België sedert zijn aanvraag gezinshereniging. Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging, en dus niet meer na de aanvraag. (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Verzoeker heeft onder andere rekeninguittreksels van november 2013 tot december 2014 overgelegd, waaruit onbetwistbaar blijkt dat verzoeker geld ontving van zijn Belgische grootmoeder. Alsook heeft verzoeker een attest van onvermogen van 20 mei 2014 overgelegd, een attest dat hij geen OCMW steun ontvangt, het bewijs dat hij talrijke cursussen heeft gevolgd, alsook het bewijs van ziekteverzekering. Dat verzoeker hierbij meent voldoende aangetoond te hebben ten laste te zijn van zijn Belgische grootmoeder. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken volledig ten onrechte stelt dat verzoeker zelfs geen nieuwe aanvraag tot gezinshereniging meer zou kunnen indienen zolang niet aan alle opmerkingen van de dienst Vreemdelingenzaken is voldaan. Dit is uiteraard in strijd met artikel 40 van de Vreemdelingenwet en artikel 42 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker het recht verschaft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen jegens zijn Belgische grootmoeder. Geen enkele wettelijke bepaling geeft de Dienst Vreemdelingenzaken het recht om verzoeker een nieuwe aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische grootmoeder te weigeren. Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker. De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991. Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden. Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

2.2. Verzoeker betoogt dat het verblijfsrecht onterecht werd beëindigd, nu hij wel zou bewezen hebben ten laste te zijn van zijn grootmoeder. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie zou de noodzaak om materiële steun moeten bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging en niet na de aanvraag. Verzoeker zou naderhand een arbeidscontract hebben kunnen bemachtigen om het inkomen te vergroten. Bovendien zou onterecht worden gesteld dat hij geen recht meer heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nooit enig verblijfsrecht heeft gekregen in België. De bestreden beslissing betreft een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat verzoeker niet heeft aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst of origine.

Verzoeker gaat met zijn betoog dat de beoordeling van de aanvraag moet gebeuren op het moment van de aanvraag zelf, voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat verzoeker nooit heeft bewezen dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst. Met andere woorden noch op het moment van de aanvraag, noch op het moment van de beoordeling van de aanvraag is verzoeker erin geslaagd te bewijzen dat hij reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Bovendien wordt nog bijkomend gemotiveerd dat het attest van onvermogen van 20 mei 2014 (dat reeds in het kader van voorafgaande aanvraag werd voorgelegd), de rekeninguittreksels van november 2013 tot december 2014, waaruit moet blijken dat de referentiepersoon geld overmaakte aan verzoeker, het arbeidscontract van verzoeker alsook het bewijs van de talrijke cursussen die hij reeds volgde, het attest van het OCMW, het bewijs van ziekteverzekering waaruit blijkt dat verzoeker verzekerd is als 'titularis', geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststelling. Uit de voorgaande documenten blijkt nergens dat verzoeker reeds voor zijn aankomst in België geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te besluiten dat verzoeker sinds zijn verblijf in België niet ten laste is van de referentiepersoon, gezien hij tewerkgesteld is. Hij heeft een ziekteverzekering in eigen hoofde en de bedragen die hij van zijn grootmoeder ontvangt, zijn niet van die aard dat hij er 'afhankelijk' van is. Hij staat duidelijk zelf in voor het grootste deel van zijn inkomen. Verzoeker heeft bovendien, voorafgaand aan zijn aankomst in België, in Spanje verbleven als familielid van een burger van de Unie, namelijk van NMG.

Verzoeker betwist dat hij niet zou hebben aangetoond ten laste te zijn van zijn Belgische grootmoeder, doch beperkt zich tot een loutere bewering en laat na concrete elementen aan te voeren die aantonen dat de verwerende partij onterecht tot de bestreden beslissing is gekomen. Hij refereert andermaal aan enkele stukken die werden voorgelegd bij zijn vierde aanvraag, doch gaat volledig voorbij aan de motivering die omtrent die stukken werd gegeven. Hij slaagt er met zijn betoog derhalve niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze of op grond van onjuiste feitenvinding werd genomen.

Verzoeker diende al vier verblijfsaanvragen in, die telkens werden geweigerd omdat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet voor een gezinshereniging. Verzoeker heeft geen belang bij de kritiek dat hij geen nieuwe aanvraag met het oog op gezinshereniging kan indienen nu uit het administratief dossier blijkt dat hij een vijfde aanvraag heeft ingediend op 12 juni 2015 en dat hij een bijlage 19ter heeft ontvangen geldig tot 11 december 2015.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC